

[Ole Espersen]

geringen, men er det også dens forpligtelse konstant kun at formulere negativ kritik og konstant at vise mangel på samarbejdsvilje?

Socialdemokratiet har, som jeg sagde, givet væsentlige indrømmelser, også med risiko for manglende forståelse hos lønmodtagerorganisationerne, en risiko, som de borgerlige partier naturligvis må være med til at dele. Vi har måttet ændre vores oplæg, så der, hvis der ikke tages yderligere initiativer, vil komme større arbejdsløshed end ellers, et resultat, en konsekvens, som også SF må være med til at bære ansvaret for. Men resultatet er dog en pris- og indkomspolitik af en sjældent set styrke. Jeg kan være enig med Bent Rold Andersen, som i en kronik i Berlingske Tidende i dag giver udtryk for beklagelse i anledning af, at det ikke lykkedes at komme igennem med det, der var socialdemokratiets oprindelige oplæg, det havde klart været bedre. Denne beklagelse deler jeg, og jeg må placere ansvaret både til venstre og til højre i salen.

Man har fra venstres side, og også fra det konservative folkepartis side, sagt, at vi har blandet ideologi ind i vores helhedsplan, og derved har vi blokeret for en løsning. Det har man gjort under henvisning til forslaget om overskudsdeling. Dette forslag om overskudsdeling var et forslag om en beskeden ændring af ejendomsforholdene her i landet, og det er klart, et sådant forslag er præget af ideologi. Et sådant ønske er et ideologisk ønske. Men det er da også ideologi at gå imod ethvert ønske om en ændring i formueforholdene i vores samfund, og det har vist sig at være en ideologi, som kan være med til at ændre det, der er rimelige og retfærdige reformer. Men ikke blot det. Den ideologi, de borgerlige partier har vist, når de gik imod vores overskudsdelingsforslag, har vist sig også at være med til at ødelægge de bedste muligheder for at ændre den økonomiske udvikling i den akutte situation, vi står i i øjeblikket.

I modsætning til venstre og de konservative og så naturligvis fremskridtspartiet har andre partier i folketinget været til at få i tale, også om en reel løsning af problemer, og jeg vil gerne på min gruppes vegne give udtryk for min påskønnelse heraf. Der er vist samarbejdsvilje, skønt det har drejet sig om partier, der på væsentlige punkter står fjernt fra socialdemokratiet. Jeg tror, at disse parti-

er har vist denne samarbejdsvilje, fordi de ligesom vi mener, at det, vi mindst af alt har brug for, er et valg. Økonomisk ville et valg medføre øgede milliardproblemer, og tilliden til os i udlandet ville tilsvarende formindskes. Det er i sandhed et højt spil, de to store borgerlige partier spiller. Men det er i sandhed også en meget vigtig lejlighed, der her gives andre partier i salen til at tage imod den indflydelse og det ansvar, det er at være med til at løse problemerne i en vanskelig situation.

Jeg vil gerne afslutningsvis fremhæve, at muligvis er der da et alternativ til den politik, som socialdemokratiet har lagt frem, og som vi nu anmoder tinget om at samarbejde med os om at få gennemført.

Som situationen er nu for Danmark, men også for en række andre lande, er der nok to muligheder for at klare den økonomiske krise på en nogenlunde sikker måde. Begge muligheder forudsætter – og det er det afgørende – at landets regering og parlament sikrer sig samvirke og indforståelse fra et indflydelsesrigt udsnit af det nationale eller af det internationale samfund, som med henblik på en flerårig løsning vil være en slags garant for, at denne flerårige løsning også kan gennemføres. Får man ikke en slags garant for en økonomisk kur, der skal strække sig over en årrække, vil man meget nemt kunne risikere, at f.eks. uro på arbejdsmarkedet eller kapitalvanskeligheder vil kunne slå løsningen i stykker.

Det forekommer mig som sagt, at en regering i en sådan situation har to muligheder for at sikre sig en garant. Man kan enten, og det er det, den socialdemokratiske regering og folketingsgruppe har gjort, vælge et nært samarbejde med arbejdsmarkedet for at sikre den forøgelse af produktionen til konkurrencedygtige priser over en længere periode, som er en af vejene til at løse vore problemer. Socialdemokratiet har valgt i denne situation at alliere sig med kræfter i vores eget samfund. Jeg kan kun se ét eneste alternativ, og da der kun er dette ene, så må det formentlig være det, som venstre og de konservative har i tankerne, når de i realiteten kræver regeringens afgang for selv at komme til.

Næppe noget andet parti, næppe nogen anden gruppe end den, vi repræsenterer, ville kunne opnå det samarbejde med organisationerne, som vi har opnået under disse for-